



Zsuzsa szerint a gyerekek még őszintén elfogadják, ezért könnyű őket tanítani



Együtt könnyebb

Szilvász Zsuzsanna érintett szülőként próbált minden olyan módszert felkutatni, amivel fejleszthetné autista kisfiát. Olyannyira beleásta magát a témába, hogy rövidesen ő lett az Autisták Országos Szövetségének elnöke, tavaly óta pedig ő vezeti a gyöngösi Autista Segítő Központot.

A sport mindenkié >>>

– A városközpontban található intézményünk tornatermét kibérelte Ozorák Iván aikidó-oktató – kezdi Zsuzsanna. – Az első tárgyalásunk alkalmával megkérdeztem tőle, hogy tartana-e órát az autistáknak is. Gondolkodás nélkül rávágta, hogy igen, de a szakmai segítséget tőlem kéri hozzá. Azonnal levett a lábamról, mert még én sem számítottam rá, hogy ennyire komolyan veszi a dolgot. Így indult a közös munkánk. Ő hajlandó volt megtanulni a speciális módszereket, amelyekkel az autisták fejleszthetők, én pedig 44 évesen elkezdtem edzésekre járni, hogy felmérjem, valóban képes-e rá mindenki. Iván hetente kétszer tart órát a súlyosan érintett gyerekeknek, akik szemmel láthatóan nagyon élvezik ezeket a foglalkozásokat.

„Azonnal kialakult a jó viszony”

Az edző, Ozorák Iván a következőképpen emlékszik az első találkozásra.

– Számomra egyáltalán nem volt kérdés, hogy képesek-e ilyesmire a viselkedészavaros, autista gyerekek. Csak éppen az én szememben is ugyanolyan misztikus dolog volt ez az állapot, mint bárkiében – meséli Iván. – Később kiderült, hogy kommunikálni a legnehezebb velük. Igaz, ezt csak másoktól hallottam, szerencsére ez nálam nem okozott problémát, engem könnyen elfogadtak. Náluk a direkt kommunikáció hatásos, amikor nem körbeírjuk, hanem tőmondatokban meghatározzuk a feladatokat. A mozgást pedig képekben lehet nekik a legkönnyebben átadni, így mindig lerajzolom nekik a lépéseket. Más az ütemük, nem úgy haladunk, mint a többiekkel, de nem is ez a lényeg! Sokkal inkább az, hogy élvezik a mozgást és fejlődnek. Mivel idővel igényelni kezdték, hogy a nagyok edzésén is bent maradhassanak, ma már egy közös részt is beiktatunk a kétfajta tréning közé. Jó látni, milyen természetesen fordulnak egymás felé, nem kell magyarázni semmit, elfogadják egymást úgy, ahogy vannak.

<<< A jelelés a híd közöttük

– Régóta szerettem volna megtanulni a jelelést, de mivel balkezes vagyok, mindenhol elutasítottak – kezdi Zsuzsa. – Merthogy az egykezes jelelésnél én a bal kezemet használnom, ők pedig a jobbát, és ez összezavarhatja az embereket. Bár tudtommal ez a siketeket egyáltalán nem érdekli. A lényeg, hogy évtizedekig csak álmodoztam a dologról. Tavaly aztán úgy gondoltam, adok magamnak egy utolsó esélyt. Szerencsére egy olyan tanárral hozott össze a jó sorsom, akit nem zavart a balkezességem, így végre megtanulhattam jelelni. Ha már a siket kicsik gyerekként, nem hallva megtanulnak beszélni, akkor én is megtiszteltem őket azzal, hogy megtanulom a nyelvüket!

Megmutatni egy „másik” világot

– Fontosnak érzem, hogy azok a gyerekek, akik az én családi napközimbe járnak, megismerked-

jenek a siketek kommunikációjával. Természetesen nem tudom nekik tökéletesen átadni a módszert, mert én halló vagyok, de úgy gondolom, ebben az életkorban még hihetetlenül jól lehet fejleszteni az empátikus készségüket. Amikor leülünk és jelelünk, az komoly csapatösszetartó erőt jelent, hiszen sokkal jobban kell figyelniük egymásra, mint ha „csak” beszélgetnének. Egy jelet egy hét alatt tanulnak meg, majd azt otthon a szüleiknek is átadják. Meg szeretném mutatni a kicsiknek, hogy vannak, akik így kommunikálnak, ennek köszönhetően később nem hiszem, hogy megijednek majd a siket emberektől. A gyerekek egyébként magától értetődő természetességgel kezelik a fogyatékosok helyzetét. Az én elméletem szerint, ha kisgyermekként találkoznak ilyen hatásokkal, akkor ezt a hozzáállást viszik tovább, és felnőttként sokkal elfogadóbbak lesznek.

Mészely Zsuzsanna közel 20 éve dolgozik pedagógusként. Pályája kezdetén foglalkozott sérült gyermekekkel is, jelenleg azonban már a saját családi napközi-jébe járó bölcsisekkel és ovisokkal tölti a napjait. Mindig érdekelte a sérült lurkók érdekes világa, főként a siketek való kommunikáció.

Sokan sokféleképpen segítik a fogyatékosággal élőket, de az talán mindennél fontosabb lenne, hogy már gyerekkorban megtanuljunk együtt élni azokkal, akik nem egészen olyanok, mint a nagy átlag. A sérültek élete egyszerűbb, a miénk pedig színesebb lehet ezáltal.



A siker titka a közös munkában rejlik: Zsuzsanna aikidóedzéseket vesz, és közben segít Ivánnak abban, hogy milyen módszerekkel tudja fejleszteni az autistákat



Iván rajzokkal tanítja meg a mozdulatokat